

SORTIDA 6

DESENA ETAPA

Dia 10 de març de 1990

DE VIDRA A VALLFOGONA DE RIPOLLES

La novetat de la sortida d'aquest cap de setmana és el nombre de gent, avui en comencem a caminar 33, però demà està previst que siguem bastants més. Cal observar que s'havia expressat en la convocatòria que si érem 20 pagariem 3.000 ptes d'autocar, i si érem 30 en pagariem 2.000. Molts paraigüeros han vist clar aquí la possibilitat de d'estalviar-se 1.000 ptes i sembla ser que els telèfons dels caps de llista no donaven l'abast davant tal entusiasme participador.

L'any passat fou exposat l'entrellat del teixit de poder de l'estructura paraigüera, fou un desenvolupament important i amb ell la sociologia arribà a uns nivells fins a llavors mai assolits. Però, sabut és que els límits de la ciència són incommensurables i avui podem fer una interessant aportació al paraigüisme. Parlàvem de grups (de poder), lobbies i grups de pressió, avui hem d'afegir-hi el clan. Aquest és un llobbie consolidat sobre vincles bàsicament familiars (dona, sogre, fill, "lio", cunyat, etc). Fins ara al Paraigüa hi havia hagut relacions familiars però sense que es constituïssin en clan, tanmateix darrerament s'està imposant de forma clara el Clan Rosselló (No confondre amb el famós clan sicilià dels Roselloni).

I continuen les investigacions sociològiques. Un grup d'estudiosos està posant les peces al seu lloc de l'arbre geneològic o pedegree paraigüero. Continuarem informant.

Ha començat l'excursió amb un primer desnivell de 500 metres aprofitant totes les dreceres i torrenteres. Els qui van davant avui són poc amics d'aquella popular dita: la millor drecera és la carretera, ni d'aquella castellana que sentència: "mamà, visteme despacio que tengo prisa". I no li falta raó a la

saviesa popular, perquè la susdita pujadeta ha provocat una estesa de flatositats, rampes, cagarrines i altres desgràcies generalitzades, que ens han fet perdre una bona estona.

Hem començat entre roures per a endinsar-nos tot seguit per la fageda que ja ens ha acompanyat a tota la vessant de la vall del Ges. La manca de pluges és palesa i els rierols estan secs. A l'arribar a la font de la Coma un petit rajolinet quasi no dóna per a tant assedegat que puja. Una salamandra a dins de l'aigua ens mira encuriosida.

Poc després de la font hem arribat al Collet de la Creu de l'Espinalt i per fi, en un dia de cel blau i clar, veiem el Canigó, alt i destacat, amb poca neu, però.

Fins al Castell de Milany és un passeig carenejant entre faigs sense fulla darrera els quals es divisa la silueta nevada del Pirineu proper. Pel camí nombroses talpedes donen la nota de color de terra sobre el verd de la gespa.

El Castell de Milany és una extraordinària finestra al Prepirineu i Pirineu Oriental. Avui veiem allà mateix tota la filera de muntanyes que va des de Rasos de Peguera, Ensija, Pedraforca, Cadí, Moixeró, Tosa d'Alp, Puigmal destacat, i... fins al Canigó. Des d'on som fins al Canigó encara queden unes quantes serres. Valia la pena venir fins aquí!

Al començar de nou el camí el bosc canvia ara hi predomina el pi roig. La processonària ja ha arribat fins aquí. Una serp mandrosa ens espera i ens deixa observar que no es tracta d'un escurçó, aquest cop els conservacionistes, amb bon criteri, s'han imposat.

A l'arribar observem que el clan Roselló